
Reszel, st. III, gm. loco, woj. olsztyńskie

Informator Archeologiczny : badania 32, 286

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

z ostatnią przed 1945 rokiem przebudową kościoła, która miała miejsce w latach 1920, 1921 i 1926-1931.

W trakcie prowadzonych nadzorów zebrano bardzo nieliczny materiał zabytkowy, który można wiązać jedynie z okresem późnonowożytnym i współczesnym. Wyjątek stanowi tu jeden fragment ceramiki siwej, który można określić jako późnośredniowieczny. Wszystkie fragmenty ceramiki pochodziły z warstw zasypiskowych. Ponadto pozyskano tu 3 fragmenty kości ludzkich (1 fragment kości udowej i 2 bardzo małe fragmenty kaloty), które zdają się świadczyć o tym, iż na większej głębokości znajdują się pochówki szkieletowe.

Materiały i dokumentacja znajdują się w archiwum PSOZ w Olsztynie.

Badania nie będą kontynuowane.

RESZTEL, st. III, gm. *loco*, woj. olsztyńskie

- stare miasto – nawarstwienia nowożytnie (XVIII-XX w.)

Nadzory archeologiczne podczas prac ziemnych pod fundamenty budynku. Powierzchnię około 80 m², w dniach od 11 do 14 września, nadzorował mgr Adam Mackiewicz (ARCHEO-ADAM. Pierwszy sezon badań.

Wykop wytyczono zgodnie z projektem realizacyjnym w obrębie działki 132/2 w północnej pierzei ulicy Płowce. Miał on wymiary 7,80 x 9,80 m i usytuowany był krótszym bokiem po osi północ - południe. Od strony zachodniej sąsiedował ze współczesnym budynkiem wzniesionym po 1945 roku. Budynek ten miał bardzo słabe fundamenty z kamienia łączonego na zaprawę gliniano-piaskową, dlatego też przed przystąpieniem do właściwych prac ziemnych zostały one wzmocnione w celu zabezpieczenia go przed osunięciem. Prawdopodobnie wykorzystano tu fundamenty starszej zabudowy XIX-to wiecznej. Od strony wschodniej znajduje się wysoka skarpa doliny rzeki Sajny. Ze względu na fakt, iż prace miały charakter nadzorów prowadzono je przy pomocy sprzętu mechanicznego. Na całej powierzchni wykopu wystąpiły nawarstwienia zasypiskowe po wyburzonym w latach 50-tych XX wieku budynku z końca XIX wieku. Był on posadowiony na fundamentach kamiennych wykonanych bez użycia zaprawy wapiennej. Ze względu na gliniaste i grząskie podłoże oraz fakt, iż budynek był podpiwniczony, fundamenty wykonano z bardzo dużych głazów posadowionych w warstwie calcowej w postaci siwej, zbitej gliny. Tak, więc osadzono je na znacznej głębokości sięgającej 2,8 m. Wykop prowadzono do głębokości 3 m. W kierunku wschodnim stopniowo wypływał się, co było związane ze znacznym spadkiem terenu w tym kierunku. W części zachodniej nie wystąpiły warstwy starsze niż XIX-to wieczne, co jest związane zapewne z pracami ziemnymi, jakie prowadzono podczas wznoszenia rozebranego w latach 50-tych budynku. O późnonowożytnym charakterze rozebranego budynku znajdującego się niegdyś w obrębie badanej działki świadczy fakt użycia zaprawy cementowej do łączenia cegieł w ścianie działowej piwnicy na głębokości ca 2,8 m od obecnej powierzchni terenu. Ponadto na żadnym ze znanych planów i katastrów z pierwszej połowy XIX wieku, w miejscu tym nie zaznaczono istnienia jakiejkolwiek zabudowy. W centralnej części wykopu wystąpiła studzienka o średnicy 1,4 m zbudowana z cegieł łączonych na zaprawę cementową. W jej bezpośrednim sąsiedztwie od strony zachodniej w spągu wykopu uchwycono 2 „studnie” drewniane wykonane z klepek dębowych. „Studnie” wkopano w podłoże calcowe w postaci niebieskawo-siwej gliny. Średnice „studzienek” wynosiły odpowiednio 0,8 i 1,1 m. Wszystkie trzy studnie niemal stykały się ze sobą. Zasypano je dużymi kamieniami i zaprawą wapienną. Ponieważ znajdowały się one poniżej posadowienia budynku, pozostawiono je *in situ*. Mamy tu do czynienia z obiektami późnonowożytnymi (XIX-to wiecznymi). Być może, iż są to zasypane szamba. W trakcie prac pozyskano bardzo nieliczny materiał zabytkowy w postaci fragmentów ceramiki naczyniowej i kafli. W przeważającej części mamy tu do czynienia z ceramiką nowożytną i późnonowożytną, a więc z XVII-XVIII i XIX wieku. Tylko pojedyncze fragmenty można określić jako późnośredniowieczne, pozyskano je jednak ze złoża wtórnego.

Materiały i dokumentacja znajdują się w archiwum PSOZ w Olsztynie.

Badania nie będą kontynuowane.